

Sygn. akt I NSK 77/21

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Żmij

w sprawie z powództwa E. spółki akcyjnej z siedzibą w G.
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
z udziałem zainteresowanego K. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z
siedzibą w W.
o zawarcie umowy sprzedaży energii elektrycznej
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w
dniu 26 października 2022 r.
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 30 kwietnia 2021 r., sygn. akt VII AGa 465/19 :

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od E. spółki akcyjnej z siedzibą w G. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki oraz na rzecz K. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwoty po 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 30 kwietnia 2021 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie w sprawie VII AGa 465/19 z powództwa E. spółki akcyjnej w G. przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki z udziałem zainteresowanego K. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. o zawarcie umowy sprzedaży energii elektrycznej na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 11 lutego 2019 r., sygn. akt XVII AmE 68/17

(I) oddalił apelację oraz (II) zasądził od E. spółki akcyjnej w G. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 540 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Skargą kasacyjną z 19 listopada 2021 r. E. S.A. w G., zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika, zaskarżyła ww. wyrok w całości. Jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała wystąpienie istotnego zagadnienia prawnego, jednocześnie wymagającego wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i możliwości ich zastosowania.

Pozwany Prezes URE w odpowiedzi na skargę kasacyjną z 13 grudnia 2021 r. wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie oddalenie skargi kasacyjnej oraz w każdym z ww. rozstrzygnięć o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem Najwyższym według norm przepisanych.

Zainteresowany K. sp. z o.o. w W. w odpowiedzi na skargę kasacyjną z 17 grudnia 2021 r. wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie w przypadku nieuwzględnienia wniosku o oddalenie skargi kasacyjnej w całości oraz w obu przypadkach o zasądzenie od powoda na rzecz zainteresowanego zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie spełniała ustawowych przesłanek koniecznych dla przyjęcia jej do rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli (1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący opart na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

W orzecnictwie Sądu Najwyższego ugruntowane jest stanowisko, zgodnie z którym wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (postanowienia Sądu Najwyższego z: 20 października 2016 r., I PK 59/16; 10 marca 2016 r., II CSK 10/16; 26 lutego 2016 r., V CSK 518/15; 4 września 2015 r., II PK 27/15; 23 listopada 2021 r., II PSK 106/21).

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania przepisu prawa, którego wykładnia budzi wątpliwości, określenia zakresu koniecznej wykładni, wykazania, że wątpliwości interpretacyjne mają poważny charakter i wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, a jeżeli podstawą wniosku w tym zakresie jest twierdzenie o występujących w orzecnictwie sądowym rozbieżnościach wynikających z dokonywania przez sądy różnej wykładni przepisu, konieczne jest wskazanie rozbieżnych orzeczeń, dokonanie ich analizy i wykazanie, że rozbieżność wynika z różnej wykładni przepisu (por. m.in. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z: 15 października 2002 r., II CZ 102/02; 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; 8 lipca 2008 r., I CSK 111/08, z 20 stycznia 2022, I CSK 790/22; z 11 sierpnia 2022 r., I CSK 2302/22))

W ocenie Sądu Najwyższego szczegółowa analiza sprawy prowadzi do wniosku, że przesłanki na podstawie których skarżący wnosił o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zostały wykazane. Skarżący tak we wniosku, jak i jego uzasadnieniu nie formułuje żadnego istotnego zagadnienia prawnego. Sam stwierdza „brak oczywistości w poruszonym zagadnieniu prawnym” pozostawiając Sądowi Najwyższemu ustalenie, co przez takie sformułowanie miał na myśli. Również stwierdzenie skarżącego o tym, że „brak w orzecnictwie Sądu

Najwyższego analizy tematu”, albo też wskazywany przez niego „[c]harakter precedensowy rozpoznania zagadnienia i zastosowania prawa”, nie stanowią same w sobie o konieczności przyjęcia sprawy do rozpoznania.

Nadto skarżący przedstawia swoją dezaprobatę dla sposobu wykładni przepisów dokonanej przez Sąd Apelacyjny, nie oferując przy tym w uzasadnieniu przyjęcia skargi od rozpoznania żadnych pogłębionych wywodów dotyczących wykładni art. 10 ustawy z dnia 8 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy – prawo energetyczne oraz zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. 2010, nr 21, poz. 104), ograniczając się do ogólnych stwierdzeń, iż w przedmiotowej sprawie doszło do oczywiste wadliwej wykładni przepisów dokonanej przez Sąd Apelacyjny.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (pkt 1 postanowienia), nie znajdując też okoliczności, które obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu w ramach przedsądu.

O kosztach postępowania kasacyjnego (pkt 2 postanowienia) orzeczono na podstawie art. 98 i 99 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c., z uwzględnieniem § 14 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. 2018, poz. 265 ze zm.).

Z tych wszystkich względów, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

[as]